

Παρεῖχε. ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔστ' ἵδεῖν,
‘Υμῖν δ’ ἀκούειν. εὖ γὰρ ἴστε, παῖς ἐμὸς
Πράξις μὲν εὖ, θαυμαστὸς ἀν γένοιτ’ ἀνήρ. 210
Κακῶς δὲ πράξις, οὐχ ὑπεύθυνος πόλει.
210 Σωθεὶς δ’ ὅμοίως τῆςδε κοιρανεῖ χθονός.

ΧΟΡΟΣ.

Oὐ σε βονλόμεσθα, μῆτερ, οὗτ’ ἄγαν φοβεῖν λό-
γοις,
Οὔτε θαρσύνειν. Θεοὺς δὲ προστροπαῖς ἱκνομένη,
Εἴ τι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ τῶνδ’ ἀποτροπὴν λα- 215
βεῖν.
Τὰ τ’ ἀγάθ’ ἐκτελῆ γενέσθαι σοὶ τε καὶ τέκνοις
σέθεν,
215 Καὶ πόλει, φίλοις τὲ πᾶσι· δεύτερον δὲ χοὴ χοὺς
Γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι· πρενμενῶς δ’ αἰτοῦ
τάδε,

ad Weller. IV. p. 33. Markl. ad Lys. T. V. p. 196. ed. Reisk. Sluit. lectt. Andoc. pag. 140. Heind. ad Theaet. 127. ad Phaed. 20. De latinis Intpp. ad Liv. XXXI, 24. Duker. ad Flor. III, 23, 3. — δέμας τῷ πίρην τύπτεσθαι παρεῖχε Ven. 1. Barocc. Ald. glossemate in textum assumto.

206. ἐμοὶ τι δείματ’ ἔστ’ ἵδεῖν, ὑμῖν τ’ ἀκούειν proponit Blomf. probante Elmslejo ad Eur. Med. 1217., (ὑμῖν τ’ habet Reg. P.) sed nihil mutandum esse, probant illi ipsi loci, quos ibi mutandos affert Elmsl., in quibus similiter γε-δὲ sibi respondent: Eurip. Med. 1217. φίλοι γέ φυσαν, δυστυχῆς δέ ἐγώ γυνή. Phoen. 1619. σοὶ γέ εὖ λέλεκται — ἐγώ δὲ ναιεῖν σ’ οὐκ ἐάσαιμ’ ἀν χθόνα. Hel. 1345. χιονοθρέμμωνάς γέ ἐπέρασ’ Ἰδαῖαν κορυφᾶν σκοπιάς, φίπτει δέ εν πένθει πέτρινα πατὰ δρία

πολυνίφεα. — ἐσιδεῖν Med. ἔστιν ἵδεῖν M. 2.

207. οὐμὸς M. 1.
 208. ἀν omittit M. 2.
 211. βονλόμεσθα M. 2. Ald. — μάτερ Ald. Rob.
 212. θρασύνειν Med. M. 2. Reg. C. Mosq. Turn. — προτροπαῖς M. 1. 2. Ven. 1. Ald.
 213. εἶδος Rob. — τῷδ’ var. lect. in Reg. O. — ἀποπροπὴν Ald. Rob. — λαβεῖν vulg. τελεῖν Med. Regg. A. K. Ven. 2. M. 1. 2. Mosq. Viteb. var. lect. in Reg. B. Rob., quod recte praetulerunt Brunck. Schütz. Blomf.

214. τὰ γαθάτ’ Ald. τάγαθά δέ Barocc. τὰ γαθὰ δέ M. 2. τὰ δέ ἀγαθὰ Colb. 1. Guelph. τὰ δέ ἀγαθά γέ ἐκτελεῖν cum var. lect. τ’ ἀγαθὰ δέ ἐκτελῆ Reg. O. — τέκνοισέ τε Viteb. τέκνοισι τε Colb. 1.

216. χέασθαι Colb. 1. — πρενμενῆν Ald. πρενμενῆ Barocc.